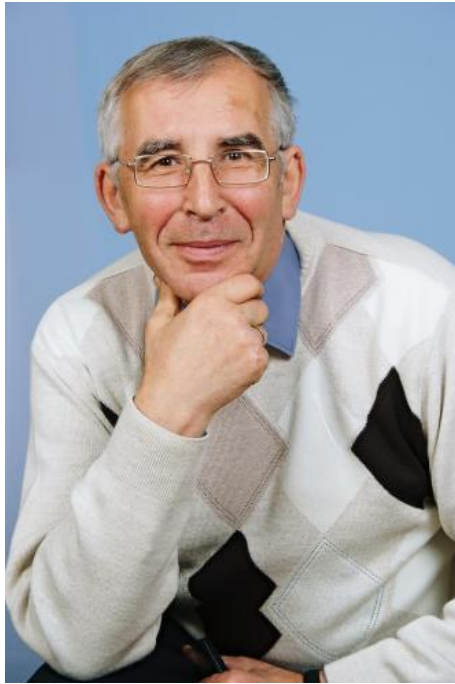

МИКОЛА ФЕДОРОВИЧ ПОБЕЛЯН

Микола Побелян народився 22 червня 1948 року в селі Покошичі на Чернігівщині в родині колгоспників. Навчався в Ніжині та Криму. Був пастухом, кочегаром, «цілинником»... Перша літературна публікація датована 1962 роком.

Став членом Національної спілки письменників України в 2001 році.

Автор 26 збірок поезій, найперші з яких: «Дай мені долоньку» (1997) та «Сніги на двох» (видавництво «Зерна», 1999, «Бібліотека альманаху українців Європи»), а також публікації в газетах та журналах.

Його вірші перекладались на іврит, російською, вірменською, французькою мовами.

За фахом і покликанням — учитель української мови і літератури.

Багато років працював у Харківській спеціалізованій школі № 108, де понад 30 років очолював роботу літературної студії «Грудка» ім. Станіслава Шумицького.

У 1980 році створив перший в СРСР Музей хліба.

Помер письменник 17 грудня 2017 року після тривалої тяжкої хвороби.

ЗБІРКИ ПОЕТА

Одна з найвідоміших збірок письменника має назву «Дай мені долоньку...».

Вірші цієї збірки сповнені ніжності, теплоти, любові, турботи про дитину. Починається вона «Молитвою-оберегом»

*Бережи тебе
Матір Божя
Не від болю,
А від біди:
Бережи тебе від пожежі,
Бережи тебе від біди...
І від всякого
Чоловіка,*

*Що в собі чорне зло несе,
Від любові,
що невелика,
Від невір'я -
Понад усе...
Бережи тебе
Матір Божя
В лісі, в полі*

*І на шляху...
Хай молитва
оця допоможе
У годину тобі*

*Лиху...
Бережи тебе
Матір Божя...*

Інша збірка М.Побеляна "Сніги на двох" включає ліричні вірші поета. Ліричний герой збірки "Сніги на двох" - людина, закохана у свою країну, її природу, людей, він іде по життю поруч з нами.

1) Я не політик,

*Не гендляр народом...
Моя трава - на сіно:
От і все...
Штани подерті
Тереном і глодом,
Зорею пошкрябане
лице...
Любов моя приземлена
І дика -
Стояти має
На землі мій рід...
А сонця булава
Така велика
Нехай летить
Собі у небозвід...*

2) Лягли сніги -

*Тополям по коліна...
Перемели шляхи
Між усіма...
Під вікнами
Щедрує Україна -
Собі сама...
Гіркі дими
Їдять їй
Сиві очі...
Такі високі
Височать тини...
Слова щедрівки
Ніжні і урочі,
Та їх не чують
Доньки і сини*

3) Віджурилось небо журавлями,

*Відпашила кленами земля...
Ходить осінь чорними полями...
Матінку нагадує земля...
Мріє сива далеч вітряками:
Рильського і Чюрльсона мотив...
Ціла ічність витоптана нами,
Котру я в миттєвість помістив.*

4.) Колискова для коханої

*Попрошу підлогу не скрипіти
Там, де не ходить місяць золотий...
Я тебе не вмію не любити,
Друже мій!
Хай тобі єднає
Сон повіки...
Ніжне тіло
Спокій обніма...
Ти моя любов
Така велика -
Більшої під зорями нема...
Погамую всі вітри на світі,
Хвилі всі бурхливі перейму...
Зорі мерехтливі погасити
Звечора хмариньку найму*